

Sygn. akt: I C 226/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2020r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	sekretarz sądowy Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 października 2020 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko C. W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego C. W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.189,94 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dziewięć złotych i 94/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1.124,79 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia cztery złote i 79/100) od dnia 23.01.2020 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 65,15 zł (sześćdziesiąt pięć złotych i 15/100) od dnia 23.01.2020 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego C. W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 387,00 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270,00 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sygn. akt I C 226/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego C. W. kwoty 1.189,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 23.01.2020 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany jest dłużnikiem (...) sp. z o.o., z którą w dniu 14.02.2019 r. zawarł w formie elektronicznej umowę pożyczki nr (...). Środki pieniężne pożyczkodawca przelał na indywidualny rachunek pozwanego, który zobowiązał się do spłaty wszelkich należności wynikających z umowy. Z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwanego z umowy, została mu ona wypowiedziana i całość stała się wymagalna. Dalej powód wskazał, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13.08.2019 r. nabył od (...) sp. z o.o. wierzytelność do pozwanego, który o sprzedaży został poinformowany. Wraz z zawiadomieniem, powód wezwał pozwanego do spłaty należności, ale wezwanie nie odniosło żadnego skutku.

W odpowiedzi na pozew pozwany zakwestionował dochodzone przez powoda roszczenie co do zasady jak i co do wysokości, kwestionując jednocześnie wszystkie złożone przez powoda dokumenty, które nie zostały poświadczone

za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane, ani przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe. Pozwany wskazał, że powód nie udowodnił iż nabył dochodzoną w pozwie wierzytelności i podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda, zaprzeczył również aby zawierał jakąkolwiek umowę z wierzycielem pierwotnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.02.2019 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a pozwanym C. W. została zawarta ramowa umowa pożyczki (...) oraz umowa pożyczki (...), na mocy których pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2.300 zł, która została przelana na konto pozwanego w Banku (...) S.A. w tym samym dniu.

(dowód: umowy k 25-35, k. 36, potwierdzenie przelewu k. 37).

W okresie od dnia 03.04.2019 r. do dnia 18.07.2019 r. pozwany z tytułu zaciągniętej pożyczki wpłacił na rzecz wierzyciela pierwotnego łącznie kwotę 1.500 zł. Wpłaty dokonywane były na rachunek, z którego przelano pożyczkę.

(dowód: przelewy k. 66-68)

W dniach 09.04.2019 - 16.04.2019 r. przedstawiciel (...) sp. z o.o. w mailach skierowanych do pozwanego informował go o przeterminowaniu pożyczki i zakwalifikowaniu jego sprawy do przekazania do zewnętrznej firmy windykacyjnej. W odpowiedzi pozwany wnosił o odroczenie spłaty i rozłożenie jej na raty.

(dowód: wiadomości e-mail k. 69-71)

W dniu 13.08.2019 r. została zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. umowa cesji wierzytelności, na mocy której (...) sp. z o.o. sprzedał powodowi m.in. wierzytelność pozwanego. Zapłata wynagrodzenia z tytułu tej umowy została dokonana w dniu 14.08.2019 r.

(dowód: umowa k. 14-17, potwierdzenie wykonania operacji: k. 65).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie strony powodowej znajduje swoją podstawę prawną w art. 720 k.c., zgodnie z którym pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzech o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (tak SN w wyroku z 03.10.1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147). Należy jednak mieć na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide - wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

W świetle powyższego należy przyjąć, iż to rolę powoda było wykazanie, że pomiędzy pozwanym a wierzycielem pierwotnym doszło do zawarcia umowy pożyczki o określonej treści, oraz że należność dochodzona w rozpoznawanej

sprawie wynika z tej umowy, a ponadto na wykazaniu, że należność tę powód nabył w drodze umowy cesji od wierzyciela pierwotnego.

Powód, celem wykazania okoliczności zawarcia umowy pożyczki przedłożył wydruk zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a pozwanym C. W. ramowej umowy pożyczki (...) oraz umowę pożyczki (...). Fakt, że pod umowami tymi brak podpisów pozwanego nie przesądza o tym, że nie zostały one zawarte. Należy bowiem zauważyć, że w świetle okoliczności sprawy, wskazaną umowę należałoby zakwalifikować jako kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt

w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1). W przypadku

umowy kredytu konsumenckiego zawartej na odległość, ustawodawca na kanwie

art. 2 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta przewidział, że może być ona zawarta

z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość.

Wynika z powyższego, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Brak podpisu pozwanego pod w/w umowami nie może zatem świadczyć o tym, że między stronami nie doszło do ich zawarcia.

W niniejszej sprawie powód wykazał, że do doszło do zawarcia pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym umowy pożyczki, albowiem oprócz wydruku umów, przedłożył dowód przelania pozwanemu kwoty pożyczki, a ponadto dodatkowo przelewy samego pozwanego, którzy zaciągniętą pożyczkę zaczął spłacać na konto, z którego została przelana. Zauważyć również należy, iż pozwany ponaglany przez przedstawicieli wierzyciela pierwotnego do dokonywania spłaty, nie kwestionował ani faktu zaciągnięcia pożyczki ani istnienia długu. Pozwany nie informował w mailach, że nie otrzymał warunków na jakich umowa została zawarta, a wnosił jedynie o odroczenie należnych od niego spłat.

W świetle powyższych dowodów, twierdzenia pozwanego, że powód nie wykazał, aby pozwany wnioskował o udzielenie konkretnej umowy pożyczki i że zawarł konkretną umowę pożyczki nie zasługują na aprobatę.

Wbrew stanowisku pełnomocnika pozwanego, wydruki komputerowe zgodnie z przyjętą powszechnie wykładnią art. 308 kpc, mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, albowiem stanowią one "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. W niniejszej sprawie, w świetle dodatkowo przedstawionych przez powoda dowodów w postaci korespondencji mailowej z pozwanym oraz dowodów spłat pożyczki przez pozwanego, nie było podstaw do zakwestionowania mocy dowodowej przedłożonych przez powoda wydruków.

Sąd nie podzielił również zarzutu pozwanego jakoby powód nie wykazał legitymacji czynnej przez to, iż nie wykazał, iż umową cesji objęta była konkretna wierzytelność przysługująca wobec pozwanego. W ocenie Sądu, dokumenty przedłożone przez stronę powodową na tę okoliczność, w dostateczny sposób wykazywały zarówno fakt nabycia wierzytelności, jak też dostatecznie ją konkretyzowały, jeżeli chodzi o osobę dłużnika. Dodatkowo powód przedłożył dokument potwierdzający zapłacenie wynagrodzenia za nabyte przez powoda wierzytelności.

Odnosząc się do zarzutu co do wysokości naliczonej przez wierzyciela pierwotnego wysokości prowizji od kredytu, również i on nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią § 10.5 ramowej umowy pożyczki (...), pożyczkobiorca z tytułu otrzymanej pożyczki był zobowiązany do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy prowizji określonej w Tabeli Opłat i Prowizji. W przypadku umowy pozwanego kwota prowizji wyniosła 602,10 zł i nie naruszała swoją wysokością treści art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, tym bardziej, że jest ona jedynym pozaodsetkowym kosztem kredytu.

W związku z powyższym, sąd uwzględnił powództwo w całości, a o kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.